

Stvaranje pjesme

Trebalo bi prvo napisati
neki smisao.
Izbaviti ga iz sna.
Ne budu li zadovoljni stihovi,
znat ćeš.
Zatim ih obojiti,
bojama koje im pripadaju.
Spustiti ih s ruba čaše
na zelenooku vodu,
malo ustajalu.
I svaki stih koji propupa
nekim značenjem,
nježno položiti u rahlost,
podno prozora.
I čekati pored stakla,
da propupaju proljećem.

Slabosti

Ja ustvari ne pišem.
Dopisujem se s onima,
koji su ponekad uspjeli
zapalit žižak istine.
Okrutnim maglama,
u sivo bijelom neredu uma.
I kada odložim papir,
pomislim
kako je teško stvaranje svrhe.
U neprekidnim mijenama,
što znači moja istina?
Toliko nesiguran,
kao kad sam bio dijete.
I prolazeći pored vode vjerovao,
da su joj dubinu ukapale,
riblje oči.
Koje žive da bi plakale.

Ostavljam bjelinu papira

Ostavljam nevinu bjelinu papira
na mrtvu dasku ladanjskog stola.
Neranjenu perom.
Vlažan vjetar nosi suholist.
Uznošen zrakom
list cvili oporuku
da nema ništa reći mladome pupu.
Kao ni ja papiru
što ga juri vjetar
po otkosima djeteline.
Ostavit ću bijeli papir na stol,
nevin, bez zapisa.
Da oni što dolaze ništa ne znaju
o klancima i ravninama,
gdje smo gorko živjeli.
Narisat ću pred odlazak
tek malen krug na bjelini
u kome se sve vrti
bez konca i počela.

Plavi krik

Ono što je na papiru.
Podijeljeno među nama.
Nikad nije samo moje.
Ja sam samo malo bio.
Oprezniji, strašljiviji.
Mučeci se slično vama.

Pateći od čega jesmo.
Slušajuć' o bajci Raja.
Mnogi neće vjerovati.
Ali oni koji slute.
Znaju da smo uvijek slični.
Od povoja pa do kraja.

One tajne samo moje.
Ipak neću odat nikom.
Ja sam samo vjerni sluga.
Rijéči što pomalo žute.
Dok se usne ne zatvore.
Obojene plavim krikom.

Kroz prostor i vrijeme

Mi nešto jesmo, a nismo ni slovo,
nama su ga nade za utjehu dale,
da nismo nijemi u bezglasju noći.
Visi na svemu teško k'o olovo,
bezdušno čekanje: Kamo nam je poći?
K dalekim poljima što se noću pale?

Ti netko jesi, a nisi ni spomen
spomena što se za sljepoćom krije.
Ne zna prorok zašto sunce grije,
vrijeme nas glođe važući sebe,
posudom tuge sivi pijesak sije:
da je cvijet vječnost što časak zazebe.

I svaki pojam, simbol ili ime,
tek je po sebi, i ništa po nama.
Daleka bratstva da l' se ikad nađu?
Dok ih nesmiljeno utapa i slama
u besprostorju kao tihu lađu
netko tko strepi i kune nad svime.

Do matice nikad neću

F. G. Lorci

Bacih granu ja nad rijekom,
ali osta ukraj vode.
Drugog dana prođoh tuda,
još se vrtjela u viru.
Jao meni, jao meni,
do matice nikad neće.
Napravih brod od papira,
položih ga kraj vode.
Drugog dana prođoh tuda,
još se vrtio u viru,
daleko od žive vode.
Jao meni, jao meni,
do matice nikad neće.
Pustih svoj glas preko rijeke,
molih čovjeka na kompi.
Al ga vjetar vrati k meni,
Preko glave, preko vrba.
Jao meni, jao meni,
do matice nikad neću.

Pokojnim bajkama

Teško je podnositi danas
riječi bajkovite.
O zemlji ruža.
O zemlji smijeha
i zemlji velikog zla.
O čemu su nas učili čitanjem
veliki majstori opsjena
dok bijasmo djeca.
O, bajke zlatorune,
znate li da se među nama
dogodila vaša slutnja.
I da su mnogi,
poput Ivice i sestre mu,
umalo nestali
na lopati Velike Grdobe.
Da su tu,
na kraju jednog vremena,
spaljivali svoje bližnje,
u utrobi pećina.
O, mudra braćo moja!
O, luda braćo moja!
Vi, bezimena srca,
u životu što osta bez imena.
Ja mucam u nemoći:
Što ćemo reći naravi,
nevinoj, ranjenoj?
I tko će oprati svaki list
i svaku vlat
od naše nazočnosti.
Dok miješamo otrove nove.
Braćo moja!

Čovjek svoga vremena

Ja sam nestrpljiv čovjek
svoga vremena.
I nema toga osjeta
koji me može zadržati
pristojno vrijeme,
pred bojama, riječima, glasovima.
Trčeći, vrteći se oko sebe,
ja nižem kratke dojmove
u slike koje brzo blijede.
Nezasitan,
kao djetinja duša što ište
brzinom svjetla.
Gnjevan,
što mi brzina nije dostatna,
trošim se neosjetno.
Nepristojan,
pred poslaganim ljepotama,
pretrčavam od ponora do oblaka,
bez osjeta za bližnje.
Na kraju nema toga bližnjeg
komu bih mogao ispričati
svoj put bez dojmova.
Gdje je ono drugo vrijeme
kada sam držao majku za skut
i govorio:
Ovdje ćemo otpočiniti,
dok ne prolista pup
taknut životom.

Daleko je zeleno

Albertu Camusu za stoti rodendan

Hodam u vlastitom biću
i ćutim: Potkrada me netko.
Izobličen teret samomu sebi.
Čini mi se da sam tako amputiran od svega
što mi je na početku bilo obećano.
Ja hodam nekim čudom, oglodan do kostiju.
Ja hodam,
i u hodu gledam subraću
kako okreću glavu od mene.
I zapisničare knjiga, stihova,
što vješto koriste nemušti jezik
i čine me gluhim.
Odstranjen od naravi, što jedina nešto znači.
Od nasušne potrebe
koja nam je obećana da opstanemo na površini,
i ponekad budemo sretni.
Da nas nisu sakrili od naravi.
Od prijateljstva s listom, kapljom, trskom.
Nemam ni jedne vlati.
Okrenuše mi glavu,
od svih darova koji su nas čekali,
i sada hodim unazad.
Amputiran od zelenog, sunčanog.
Plašim ogoljelim kosturom.
Raščovječen, moderan.
Željan... željan!

Pismo zauvijek

Ja, François Villon,
što ležim bez odrješenja
u grabi,
pojedem od nižih bića,
zagrljen s kostima skitnica.
Mjerim vrijeme lubanjom
u kojoj vjetar pjeva pjesmu, pregorku.
I ne znam zašto Svemogući
ne izmakne već jednom
ispod nas zemlju.
I kad htjedosmo pokajanje,
nitko više od nas nije imao jezika.
Klonite se, ljudi, naše opomene
i pomirite se u sebi!
Ne gledajte bogatome kroz prozore
ni razlivenu blud u tami stuba!
Utješite potrebne blagim dlanom ruke
i pomolite se ponekad za nas!
Gledajte što učinismo svome srcu
i kako mudrost prokockasmo vinom
među stolovima, ispod čađave tavanice.
I ne idite za nama!
Svevišnji, pošalji ulje u posudi
dok je još modro nebo!
Ako ne plane vatra iz nje,
doći će dobri anđeo.
Ili hladnim očima
razori tragove prkosnika!

Narav

Da si plodan kao proljeće.
Kao ljeto cvjetan.
Kao jesen bogat.
Jedar kao zima.
Bi li nešto metnuo
u torbu na ramenu?
Ne, želim biti prvi
među jednakima.
Bi li uzeo na srce
bar malu sjenu?
Metnuo obraz
pod suzu bližnjega?
Podijelio gorčinu žuči?
Zajedno pozemljen,
i smiren u svima.
Ne, hoću biti zadnji
među posljednjima.
Da ti zemlja da
da popiješ mora.
Premještaš planine,
rijeke i doline.
Sve što zvijezda zlati
i nebo što ima.
Sve što ne možeš
a htio bi biti.
Izjednačen riječima,
djelom i mislima.
Ne, želim biti prvi
među jednakima.

Dužnik

Želio sam samo sačuvati
ono poklonjeno za druge.
Izbrusiti vještinu
da živim,
bez nepotrebnog odrastanja.
I da prođem pored starenja.
Kako je to žalosno.
Potrošiti sebe varkom,
da me vrijeme ne prati.
Ni tat nije bio toliko oprezan.
Ni hrt što krije zemljom
ranjeno meso.
Ali uvijati u sljepoću,
blagu nježnost života.
Paziti da ne zgaziš mrava.
Ni mrtav list na stazi.
I biti slučajni namjernik.
Od prvih znakova života,
pa do nemoći.
Znači dugovati sebi.

Početak i cilj

Početak ne može u cilju stati.
I svaki cilj je novi početak.
Počelo ne zna gdje je kraj.
Ni cilj da će biti začetak.

Zar itko zna za svoje ime.
U kratkom snu plodne vode.
Tek označenje daju mu.
Za prošlost vječnu kad ga rode.

Poruke

I kad sam bio blizu blizine.
Kad mi se činila na dohvat ruke.
Blizinu su odnijele čudne daljine.
Do neke modre, daleke luke.

Baš kao dijete što pruža ruke.
Da osunča zrakama rijeku.
I ne zna da gradi pješćane luke.
Koje uz vjetar k moru poteku.

Na dohvat ruku što nam je dano.
Obogatimo sve što nas treba.
Sve što je daljinom izabrano.
Iz plodne vode modroga neba.